

Az okos egér

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű kastély egy hatalmas hegy tetején. A kastélyban egy lusta és gonosz sárkány élt, aki nem szeretett vadászni, pedig egy olyan óriási sárkánynak sok ennivaló kellett, de ő talált erre egy megoldást. Elrabolt egy bájos királylányt, akit a kastély legmagasabb tornyába zárt. Jöttek hercegek és lovagok, hogy megmentésék a királylányt, de a sárkány mindet felfalta.

Egy napon, a sárkány nagyon megéhezett, de már nem maradt a környéken több lovag, aki megmentette volna a toronyba zárt királylányt. Egyszer csak meglátott egy kis barna egeret szaladgálni, és megfogta azt. Már emelte a szájához, amikor az egér megszólalt:

– Várj!

A sárkány megállt, az egeret a farkától fogva.

– Valami baj van, kis falat?

– Hát... - kezdte az egér fejfelé lógva a sárkány hatalmas ujjai közül - túl kicsi vagyok ahhoz, hogy laktató ebéd legyek belőlem, nem igaz?

– Mi mást csinálhatnék veled? - kérdezte a sárkány gúnyosan. - Jó kis falatnak tűnsz, én meg nagyon éhes vagyok.

– Mi lenne, a keresnék neked egy másik királylányt is? Akkor majd több lovag jönne, hogy megmentésék a királylányokat és nagyobb falatokat kaphatnál, nem csak egy ilyen picit, mint amilyen én vagyok.

– Tudod, nem nagyon szeretem én a lovagokat, mert a páncélruhájuk mindig a fogaim közé szorul, és nagyon nehéz megszabadulnom tőlük, de legyen. Ha hozol nekem még egy királylányt, életben hagyok – ígérte meg a sárkány, majd elengedte az egeret, és elment más eledel után nézni.

A kis egér kiment a kastélyból. Ballagott a hosszú, poros úton, miközben királylányt keresett. Csakhogy nem volt a környéken más királylány.

Kis idő múlva meglátott egy lovagot, és odaszaladt hozzá.

– Lovag! – kiáltotta. - Hé, lovag!

A lovag körülnézett, de nem látott sehol senkit, azt gondolta, csak képzelődik.

– Itt lent! - cincogta az egér.

A lovag végül észrevette a kis egérkét, leszállt a lováról és lehajolt hozzá.

– Hé, lovag! Van egy ötletem, hogyan menthetjük meg a királylányt!

Másnap az egér visszatért a kastélyba a lovaggal, aki királylánynak volt öltözve. Bemutatta a királylányt a sárkánynak, aki el volt ragadtatva.

– Jól van, kis egér! Nem olyan csinos, mint a másik királylány, de megtetted, amit ígértél, elmehetsz! - mosolyodott el a sárkány. Hosszú, éles fogai megcsillantak a hajnali napfényben.

A sárkány felvitte az álruhába bújt lovagot a kastély legfelső tornyába, ugyanabba a szobába, ahol az igazi királylány volt.

– Ki vagy te? - kérdezte a királylány. - Soha nem láttalak még, pedig én minden királylányt ismerek a környéken.

A lovag levetette álruháját, majd így szólt:

– Én egy lovag vagyok, és azért jöttem, hogy megmentselek.

– Három éve vagyok ide bezárva, és már mindent kipróbáltam, de sehogy sem lehet innen kiszabadulni – panaszolta elkeseredve a királylány. A lovag csak mosolygott, és elővett egy hosszú kötelet a tarisznájából.

– Majd hozzákötözzük az ágyhoz, és kimászunk az ablakon.

Ez mind a kis egér ötlete volt.

A királylány és a lovag kimászott az ablakon, de a kis egérkét sem hagyták ám ott. A lovag vállára vette, úgy hagyták el a kastélyt.

Amikor leértek, a királylány egy hatalmas kulccsal bezárta a kastély ajtaját, majd így szólt:

– Ez a gonosz sárkány többé senkit sem fog tudni elrabolni.

A lovag hazavitte a királylányt, majd összeházasodtak. Annyira hálásak voltak az egérnek, hogy egy egész szekér aranyat akartak adni neki, de ő visszautasította azt. Azóta is a királyi sajtókóstolóként dolgozik az palotában.

Dániel Enikő